

in hun kluizen, uw vaardige pelgrims met hun kale kruinen en bare voeten door de woestijnen trekkend. Vereenigt ze, kiest tot hun brandpunt Yezi Azid's hoofd en boort ze door zijn schedel. Hij bidt nimmer, hij houdt geen Rhamadan, hij heult met de ongeloovigen, bezoekt hun huizen, drinkt hun opwindende dranken. Uw waarschuwing sloeg hij in den wind. Sinds jaren hangt zijn linkerhand neer, machteloos, ter aarde wijzend; daarheen gaat gij. Voltooi uw werk, maak u niet belachelijk, laat u niet hoonen, hij misbruikt uw naam, vel hem neer, den spotter met de wet, den renegaat."

III

Yezi Azid was niet zoo'n monster van ondeugd als zijn neef hem voorstelde in zijn gebed.

Een eenzaam grijsaard, in alles wat het leven de ziel geeft en weer afneemt beproefd, vol wrok Allah zijn nood verwijtend. Door zijn geloofsgenooten geschuwd, leefde hij eenzaam. Inplaats van den Koraan las hij de dwaalleeren van Voltaire, den grootsten godloochenaar die de zon beschonen heeft, die toch over heel wat onrechtvaardigen is opgegaan.

Casem Hassein, de havenklerk, was de zoon van zijn 15 jaar jongere zuster, die hij aanbeden had en met weelde omringd, tot op den dag waarop zij hem bekende te willen huwen. Hij sloot zich op in zijn vertrekken en bleef ongenaakbaar. Een andere dag kwam; zij drong tot hem door, weenend; de onverlaat had haar verstooten, Yezi Azid verheugde zich in zijn hart. De zwarte dag kwam waarop zij een zoon baarde en zelf stierf. Hij vloekte den verleider die haar bezwangerde en verstiet den zoon die haar doodde, en Allah, die dit ten hemel schreiend euvel toeliet.

Het kind Hassein wilde hij niet zien, den roep van de Muezzin gaf hij geen gehoor meer en hardnekkig wendde hij het gelaat van Mekkah af, zoodat hij soms op straat moest loopen met achteromgedraaid hoofd, tot spot van de burgers van Bassorah.

Vanzelfen, daar geen sterveling zijn bestaan kan rekken zonder verkeer met medeschepselen, sloot hij zich aan bij de ongeloovigen. De Franken ontvingen hem graag, zich vermakend met zijn schimpen op Allah en zijn stadgenooten — Hij volhardde zijn neef niet te zien. Eens echter, op het uur waarop hij gewoonlijk bij een whisky insliep terwijl de muezzin van de minaretten roept, op den dag 16 jaar na die de dood van zijn zuster had aanschouwd, kwam een dienaar binnen, misbaar makend; Yezi Azid sloeg de oogen op en greep een zware koperen vaas die naast hem stond. De man ving zijn arm op en knielde naast hem neer. „Vergiffenis meester. Hassein is niet naar de moskee gegaan.” — „Wat gaat mij dat aan?”